

ви кажиж азъ васъ. . . (*расхожда са*) Менѣ кащата ми не е ханѣ, *анаджиму*.

Анеа. Тате, ами хумаюнѣ за фустѣ донесохте ли ми?

Злата. Донесохъ ти.

Анеа. Тате, азъ си свършихъ новата рокля. Я вижъ добръ ли си я направихъ?

Х. Коста. Да са сочишь на онзи чапкѣнинѣ, а?

Анеа. Нѣ, тате, азъ си премѣрихъ новата рокля.

Х. Кости. Предъ онзи чапкѣнинѣ, а?

Анеа. Какъ щяла съмъ, тате, хичъ да бѣде работа ли е?

Х. Коста. Ама ти щу си крива?—*Маймунѣ акжлѣята* ти майка.

Анеа. А че, тате, пѣкъ и ти се я хукашь, се й са сърдишь.

Злата. А че тебѣ баща ти, синко, я тѣй хе, за нищу никакво ходи да са сърди!

Х. Коста. (*гнѣвно*) Ба, да та оставиж да направишь за смѣхъ кащата ми, *анаджиму*.

Анеа. Уфѣ, тежко ми е да слушамъ [*излиза*].

Х. Коста. Ума си въ главата сбирай, ти казвамъ, жено, зере! . .

Злата. (*смѣло*) А че како зере? Еня ма й отъ хора простаци.

Х. Коста. (*като я изгледва криво*) Я гледай я маскара! . .

Злата. Ам'че пѣкъ не съмъ ти робиня да ма хукашь тѣй, — мина са еничерството.

Х. Коста. (*разгнѣвно като издига ржка на нея*) Еничерство ли? гиди резилъ.

(*Злата побѣгва и Х. Косиа слѣдъ нея. Завѣсата пада*).

ДѢЙСТВІЕ ВТОРО.

Проста кѣщичка на Баба-Стойна, съ три чѣтри прости столмета за сѣденіе.

ЯВЛЕНИЕ ПЪРВО.

Баба-Стойна. (*съ очила предѣ на хурка*) Митю (*който са задава, съ широки панталони франиушки, дългѣ сюртукъ и съ фесъ*).

Митю. (*весело*) О, добръ денъ, бабо.

Б. Стойна. Далъ ти Бовѣ добро, синко, добръ ми си дошелъ (*като са понамѣстя*) Запоядай, запоядай.